

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/172/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2515205136
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2515205136.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a JUDr. Ľubice Bundzelovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 34 575 951, proti žalovanému: O. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXX/X, XXX XX S., o zaplatenie 2.251,53 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 24. januára 2018, č.k. 5C/132/2015-57, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. v jeho časti zamietnutia uplatnených úrokov z úveru a poplatkov, ako aj vo výroku o náhrade trov konania ruší a v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.897,86 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.897,86 eur od 12.06.2016 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 58,22%.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil aplikáciou ust. § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka, § 497, § 499, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, ďalej ust. § 1 ods. 1, § 2 písm. a), b), písm. g), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, vecne súd dôvodil, že žalobca sa žalobou, doručenou súdu dňa 27.07.2015, domáhal zaplatenia istiny 2.551,53 eur, nezaplatených poplatkov za poistenie vo výške 3,12 eur, nezaplatených úrokov 142,29 eur, úrokov z omeškania 2,07 eur, úrokov vo výške 17,90 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 2251,53 eur od 29.05.2015 do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 2251,53 eur a nezaplatených úrokov vo výške 142,29 eur od 29.05.2015 do zaplatenia s odôvodnením, že dňa 24.04.2014 uzatvoril so žalovaným úverovú zmluvu č. 120209, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 2.500 eur a záväzok žalovaného splatiť úver aj s príslušenstvom do 23.04.2019. Žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti a preto bol listom zo dňa 28.05.2015 vyzvaný na predčasné splatenie poskytnutého úveru v lehote do 07.06.2015, ale márne. Žalovaný sa k podanej žalobe písomne nevyjadril.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca- banka a žalovaný uzavreli zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej banka poskytla žalovanému úver vo výške 2.500 eur a žalovaný sa zaviazal úver splatiť v 60 mesačných splátkach vo výške 63,67 eur. Žalobca žalovaného listom zo dna 28.05.2015 vyzval na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 2457, 56 eur. Žalovaný k dňu 30.01.2015 uhradil žalobcovi celkovo sumu vo výške 602,14 eur. Súd posúdil predmetný právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným ako spotrebiteľský úver, ktorý sa spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, príj. zákon o ochrane spotrebiteľa). Nakoľko zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným má charakter spotrebiteľského úveru v zmysle ustanovenia

§ 2 písm. a) ZoSÚ, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 2 ZoSÚ. Pristupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov presne v tomto členení. V zmluve sa uvádza len výška splátky 63,67 eur od 22.05.2014 bez bližšej špecifikácie, t. j. nie je uvedená výška splátky istiny, úroku a poplatkov. Zákomom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Účelom náležitostí ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keď z iných ustanovení zmluvy vyplýva výška úrokov a poplatkov. Citované ustanovenie má za cieľ v zrozumiteľnej forme informovať spotrebiteľa, ako bude s jeho splátkou naložené a najmä, aká časť úveru bude ňou splatená, okrem odplaty veriteľa. Uvedené obsahové nedostatky Zmluvy o splátkovom úvere, t. j. absencia náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, majú za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcom žalovanému sa považuje v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 4 ods. 3 ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov. Keďže žalovanému bol poskytnutý úver v celkovej výške 2500,- eur a žalovaný zaplatil žalobcovi celkovo čiastku 602,14 eur, pričom žalobcovi okrem požičanej istiny neprislúchajú žiadne úroky z úveru ani poplatky spojené s poskytnutím úveru (vrátane poplatkov za poistenie úveru), preto súd považoval návrh za dôvodný v časti istiny 1897,86 eur (rozdiel medzi poskytnutým úverom 2.500 eur a zaplatenou sumou 602,14 eur). Zároveň, keďže sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného záväzku, patria žalobcovi zákonné úroky z omeškania, ktoré mu súd priznal vo výške 5 % ročne od 29.05.2015 teda tak, ako si ich žalobca uplatnil, čo je úrok nižší, než by mu podľa zákona (§ 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.) patrilo, keď súd nemohol žalobný návrh prekročiť. Vo zvyšnej časti uplatnenej istiny, poplatkov, úrokov ako aj úrokov z omeškania súd žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a priznal prevažne úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 58,22 %, čo zodpovedá pomeru jeho úspechu v spore.

4. Proti tomuto rozsudku, v jeho zamietajúcej časti - posudzujúc podľa obsahu odvolania v tej časti, v ktorej súd zamietol jeho žalobu o zaplatenie úrokov z úveru a poplatkov, ako aj v časti náhrady trov konania, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca dôvodiac, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Za nesprávny považuje záver súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch a pre nedostatok náležitostí sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Okresný súd v odôvodnení odkazuje na zákon č. 129/2010 Z.z. , ale § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy neupravuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V ďalšom poukázal odvolateľ na to, že neoddeliteľnou súčasťou predmetnej zmluvy o úvere sú VOP, a teda niektoré z náležitostí zmluvy sú uvedené v týchto VOP. V samotnom texte zmluvy je uvedená výška anuitnej splátky 63,67 eur, termín splatnosti prvej anuitnej splátky 22.05.2014, počet anuitných splátok 60 a periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky: mesačne v 22. deň kalendárneho mesiaca. Splácanie anuitným spôsobom znamená splácanie v pravidelných mesačných splátkach. Výška každej splátky úveru je rovnaká (s výnimkou poslednej splátky) a skladá sa z časti splátky istiny úveru a časti pripadajúcej na platbu riadnych úrokov z úveru, pričom pomer výšky istiny a úrokov sa v priebehu splácania mení, poslednou splátkou úveru sa splatí zostatok úveru aj so zvyšným príslušenstvom. Z uvedeného teda vyplýva, že počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky a toto platí aj pre údaj o výške splátky, pričom banka bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť ako aj lehoty a podmienky ich úhrady, vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny a úrokov. Anuitná splátka zostáva počas celej doby splácania rovnaká, skladá sa zo splátky istiny a splátky úroku, pričom plynule sa mení výška a pomery istiny a úroku tak, že na začiatku úverového vzťahu najväčší podiel celej splátky tvorí úrok a na konci istina. Výška, počet a termíny splátok poplatkov, u ktorých sú tieto údaje, a povinnosť ich úhrady zrejme už v čase uzatvorenia zmluvy, sú uvedené v samotnom texte zmluvy. Ostatné poplatky a ich výška sú uvedené v sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou

VOP a tým aj súčasťou zmluvy. Pokiaľ ide o prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, toto zmluva neuvádza, nakoľko na základe zmluvy o pôžičke nevznikajú nesplatené zostatky s rôznymi úrokovými sadzbami. Odvolateľ poukázal aj na rozsudok Európskeho súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia a.s. proti Kláre Bíróovej, v zmysle ktorého, Článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, z čoho potom vyplýva, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch nemusia byť nevyhnutne uvedené v samotnom texte úverovej zmluvy ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj vo VOP alebo v Sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Ďalej z uvedeného rozsudku vyplýva, že článok 10 ods. 2 písm. h) a písm. i) Smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú, stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť z každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Povinnou náležitosťou úverovej zmluvy teda nie je podrobný rozpis výšky, počtu a termínov každej zo splátok na časť pripadajúcu na istinu, úroky a iné poplatky a zároveň štát ani nemôže zákonom upraviť povinnosť pre veriteľov takýto presný rozpis v zmluve uvádzať. Ďalej z uvedeného rozsudku vyplýva, že článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Vychádzajúc z uvedeného odvolateľ je toho názoru, že uvedenie termínu splatnosti splátky spôsobom: mesačne v 20. deň kalendárneho mesiaca teda spĺňa požiadavku smernice a napĺňa jej cieľ. Žalobca poukázal aj na aktuálnu judikatúru iných krajských súdov Slovenskej republiky a uviedol, že je podľa neho nesporné, že zmluva obsahuje údaje o výške, počte a termínoch anuitnej splátky v bode 1.2. V tabuľke zmluvy sa prehľadne a zrozumiteľne nachádzajú tieto údaje a tak žiadny spotrebiteľ nemôže mať pochybnosti o tom, v akej výške a kedy bude poskytnutý úver splácať. Napokon žalobca poukázal aj na už schválený vládny návrh zákona z 12.10.2017, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, podľa ktorého s účinnosťou od 15.12.2017 dochádza k zmene ustanovení týkajúcich sa podstatných náležitostí zmluvy práve z dôvodu záverov vyššie uvádzaného rozsudku Súdneho dvora EÚ. Preto navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a žalobe v plnom rozsahu vyhovel a zároveň zaviazal žalovaného k plnej náhrade trov odvolacieho konania.

5. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

7. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 5C/132/2015 bolo zaplatenie istiny 2.251,53 eur spolu s poplatkami za poistenie vo výške 3,12 eur, vyčísleným úrokom z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru vo výške 142,29 eur, vyčísleným úrokom z omeškania z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru vo výške 2,07 eur, úrokom vo výške 17,90 % ročne z nezaplatennej istiny 2251,53 eur od 29.05.2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 2251,53 eur a nezaplatených úrokov vo výške 142,29 eur od 29.05.2015 do zaplatenia, to všetko titulom neuhradených záväzkov zo Zmluvy o úvere č. 120209 uzatvorenej medzi stranami sporu dňa 24.04.2014.

8. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 1.897,86 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.897,86 eur od 12.06.2016 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol. Výrok II. napadnutého rozsudku, ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol, sa vzťahuje jednak na žalobou uplatnené úroky z úveru (tie, ktoré boli

vyčíslené do predčasnej splatnosti, ako aj úroky uplatnené vo výške 17,90% ročne od 29.05.2015), ďalej na vyčíslené poplatky za poistenie 3,12 eur, tiež vyčíslené úroky z omeškania v sume 2,07 eur (do dátumu predčasnej splatnosti úveru) a napokon zvyšok uplatnených úrokov z omeškania. Posudzujúc podané odvolanie žalobcu podľa jeho obsahu, tento sa odvolal iba voči zamietnutiu žaloby v časti uplatnených úrokov z úveru a poplatkov. Odvolanie totiž neobsahuje nijakú argumentáciu vo vzťahu k zvyškovému nepriznaniu uplatnených úrokov z omeškania. Preto predmetom odvolacieho konania zostalo preskúmanie správneho postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie v tej časti výroku II., ktorou súd zamietol uplatnené úroky z úveru a poplatky ako aj v závislom výroku III. o náhrade trov konania.

9. Odvolací súd nemal dôvod nesúhlasiť so záverom súdu prvej inštancie o posúdení predmetného záväzkového vzťahu medzi stranami sporu vzhľadom na jeho povahu ako spotrebiteľského zmluvného vzťahu (§ 52 OZ) uzavretého podľa ust. § 497 Obch. zák. a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Rovnako správny bol aj postup súdu, ktorým ex offo rešpektujúc princíp ochrany spotrebiteľa skúmal obligatórne náležitosti úverovej zmluvy, vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z.

10. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu, bolo posúdiť, či prvoinštančný súd dospel k správne právnemu záveru, keď predmetný úver pre chýbajúcu obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere - údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, považoval za bezúročný a bez poplatkov, z ktorého dôvodu žalobu v časti uplatnených úrokov a poplatkov zamietol.

11. V uvedenom prípade bolo namieste aplikovať na predmetný právny vzťah zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý v § 9 ustanovuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V § 9 ods. 2 písm. k) v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy, sa ako obligatórna náležitosť takejto zmluvy uvádza údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, a zároveň v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) sa ako dôsledok porušenia takejto povinnosti uvádza, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

12. Odvolací súd nepovažoval záver, ku ktorému dospel súd prvej inštancie, za správny. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, ktorý sa nastolenou otázkou opakovane zaoberal (rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018, sp. zn. 4Cdo/187/2017 zo dňa 23.04.2018 a pod.), pričom odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na dôvody obsiahnuté v týchto rozhodnutiach.

13. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“), zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

14. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i) Smernice, zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení Smernice vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 Smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i) Smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

15. Európsky súdny dvor v rozsudku z 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s., proti Kláre Biróovej konštatoval, že: čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 rozsudku), čl. 10 ods. 2 písm. h) stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné porade, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 rozsudku), z čl. 10 ods. 2 písm. i) Smernice a čl. 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 rozsudku), pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky, pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto Smernica neupravuje, ak táto Smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 rozsudku), čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 rozsudku).

16. Právny poriadok Slovenskej republiky považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere za právny úkon, ktorým sa veriteľ (dodávateľ) zaväzuje poskytnúť dlžníkovi (spotrebiteľovi) peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

17. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k).

18. V úvode všeobecnej časti Dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa uvádza, že predložený návrh zákona je svojim obsahom úplnou transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľských úveroch a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva. V závere všeobecnej časti Dôvodovej správy sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

19. V Dôvodovej správe k § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti - splácať istinu, úroky a iné poplatky - vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

20. Smernica ako špecifický prameň práva EÚ vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný Smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu Smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia Smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok Smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva EÚ transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok Smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákon nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, v opačnom prípade by išlo o výklad contra lege. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby

sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovanej Smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (rozsudok ESD C-212/07).

21. Rozsudok ESD C-42/15 konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov SR vyskytujú pochybnosti o tom, či textu „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“ (čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice) obsahovo zodpovedá text „zmluva o spotrebiteľskom úvere...musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Ako už bolo uvedené, úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti Dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s čl. 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii tohto ustanovenia.

22. Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, je potrebné dospieť k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k) uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z Dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby toto ustanovenie sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia odvolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v Dôvodovej správe, ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice.

23. Zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa mení a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene ust. § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1.5.2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvencia splátok“. V Dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnutné so zreteľom na závery vyjadrené v citovanom rozsudku Súdneho dvora. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

24. S poukazom na vyššie uvedené právne a teoretické východiská, s odkazom na aktuálnu judikatúru, podľa názoru odvolacieho súdu potom predmetná úverová zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a záver súdu prvej inštancie o tom, že predmetný úver sa považuje v dôsledku absencie tohto údaj za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) cit. zákona, nie je opodstatnený a dôvodný.

25. V dôsledku nesprávneho právneho posúdenia sa potom súd prvej inštancie nezaoberal právnu a vecnou dôvodnosťou žalobcom uplatňovaných úrokov a poplatkov zo spotrebiteľskej zmluvy, a neposkytol tak žalovanému - spotrebiteľovi ex offo súdnu ochranu jeho práv a v tomto smere nevykonal ani potrebné dokazovanie nevyhnutné pre rozhodnutie veci.

26. Okrem vyššie uvedeného treba dať za pravdu aj tej časti odvolateľovej argumentácie, ktorou poukázal na nesprávne aplikované ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. súdom prvej inštancie, keďže takéto ustanovenie citovaný a na predmetnú vec aplikovaný zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch nespája s povinnosťou veriteľa uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere ako obligatórnu náležitosť údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných

poplatkov, ako tvrdí prvoinštančný súd vo svojom odôvodnení, pretože ustanovenie § 4 ods. 2 citovaného zákona (ktoré ani neobsahuje žiadne písmeno i), v skutočnosti upravuje poskytovanie informácií pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Rovnako pokiaľ súd oprel svoj záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného spotrebiteľského úveru o ustanovenie § 4 ods. 3 citovaného zákona, jeho záver je chybný, pretože toto ustanovenie doslovne znie: „ ak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere na žiadosť spotrebiteľa uzavrela prostredníctvom prostriedku diaľkovej komunikácie, 10) ktorý neumožňuje poskytnúť informácie podľa odseku 1 spôsobom podľa odseku 2, veriteľ tieto informácie poskytne spotrebiteľovi bezprostredne po uzavretí zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“

27. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že odvolací súd použil nesprávnu právnú normu, alebo síce aplikoval správnu právnú normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnú normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

28. Za dôvodnú preto bolo treba považovať výhradu žalobcu, spočívajúcu v tvrdení o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, ktorý na vec aplikoval nesprávne právne normy. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku totiž vyplýva, že prvoinštančný súd napriek uvádzaným citáciám zákona č. 129/2010 Z.z. v skutočnosti posúdil vec podľa ustanovení už neplatného zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý na úverový vzťah založený zmluvou zo dňa 24.04.2014 nebolo možné použiť a nemôže byť správny jeho záver, že predmetná zmluva o úvere trpí obsahovými nedostatkami a to absenciou náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. i) Zákona o spotrebiteľských úveroch.

29. Vzhľadom na uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti, ako i v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil, keď súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal potrebné dôkazy, pričom vzhľadom na rozsah potrebného dokazovania nie je účelné doplniť dokazovanie pred odvolacím súdom a podľa § 391 ods. 1 CSP v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

30. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne vec preskúmať, zaoberať sa vecnou a právnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatnených nárokov na úroky a poplatky, za tým účelom v súlade s ust. § 295 CSP doplniť dokazovanie, jeho výsledky komplexne vyhodnotiť a posúdiť podľa príslušných hmotnoprávných ustanovení, následne vo veci opätovne rozhodnúť a svoje rozhodnutie odôvodniť v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne i o nároku na náhradu trov konania, vrátane odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 a 3 CSP).

31. Senát krajského súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).